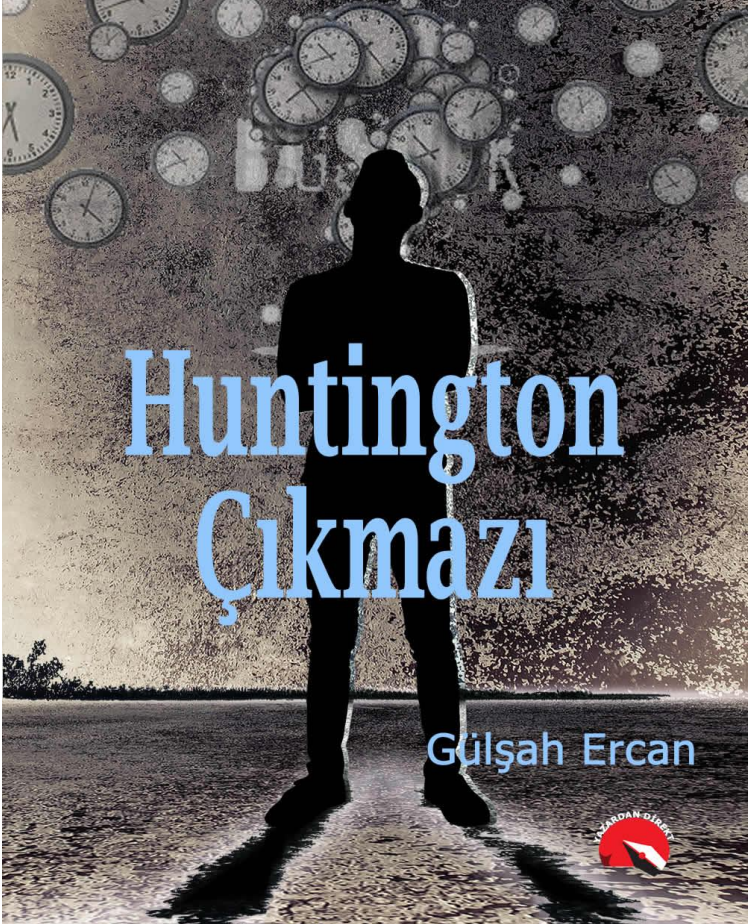

Huntington Çıkmazı

Gülşah Ercan

HUNTINGTON ÇIKMAZI

Yazar

Gülşah ERCAN

Editör

Ayşe Sağlam

Yayınevi

Yazardan Direkt – Turkey

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ISBN: 978-605-9385-26-8

Baskı ve Cilt

Fom Baskı Teknolojileri

Şerifali Mah. Şehit Sokak No: 16/1 Ümraniye/İstanbul

Tel: (0216) 337 37 96

Matbaa Sertifika No: 31613

Önsöz

Bu roman belirtileri ilk kez 1872 yılında Dr. George Huntington tarafından tanımlanan Huntington hastalığının çıkmazındaki binlerce hasta ve hasta yakınlarına ithaf edilmiştir.

O oldum, bu oldum, şu oldum... Her şey oldum derken bir anda hiç oldum. Ama gidenlerden olmadım. Yansam da dönüp durdum güneşin etrafında. Çünkü ben kalanlardandım. Evet, biri gitti. Ben de öylece kaldım. Mezarında sessiz çığlıklar atarak hala onu bekliyorum.

Ahmet beni çok severdi. Tek yakınım oydu. ekip gidince kalanlardan olunca ayıktım dünya sarhoşluğundan. şimdi o yok. Tek sırdaşım kendim. Gecenin sessizliğine horultuların karıştığı ayak kokan bir odadayım. Huzur evinde huzursuz geceleri olan yaşlı bir bunağım. Kalbim müebbet yedi hem de en ağırından. Ahmeti ölene kadar sevmeye mahkumum.

Ahmet öldü ama Melek de l sayılır. Ahmet'in hastalığında onu ihmal ettiğim için çekip gitti. Bir daha da dönmedi. Evlenmiş, torunlara karışmış. Olur da bir gün karşılaşırsak ne yaparım diye sorup duruyorum kendime. Galiba deliriyorum. Ne güzel kadındı Melek. Siyah zm rengi saçları vardı, incecik uzun boyuna ne kadar da yakışırdı. Ne güzel de yürürdü. Omuzundan dökülen saçlarını rzgr savurduğunda "al ömrüm senin olsun" dedirtirdi. akır gözlü sevdiğimdi. Kıyamazdım bir damla gözyaşına. Dünya'yı yakacak gibi olurdum. şimdi ise nefret doluyken bile hayranlıkla anlattığım bu

kadının ölmesini istiyorum. Rüyalarımda gördüğüm gibi yavaş yavaş acı çekerek, tövbe ederek ölecek Melek.

Ben kim miyim? Fırat'ım. İsmim gibi coşkuyla akarken yağmuru benden alan kadere her gün isyan edim.

&

Kendimi bildim belki Ahmet yanımda. Yuvadaki herkes bir yana, Ahmet sol yanıma. Onun benden başka kimse yok; benim de ondan başka kimsem yok. İki bilinmeyenli bir denklemiz; ne olduğumuzun ne olacağımızın belli olmadığı... Üniversiteyi kazanamazsak 18 yaşına bastığımızda kapının önünde bulacağız kendimizi. Nereye gider, ne yaparız? Hiçbir fikrimiz yok. Tek bildiğimiz şey; yan yana, can cana olacağımız. Buradaki çocuklar bizden nefret eder. Akıl küpü Fırat ve Ahmet nasılsa kurtarır kendilerini derler. Bizim kitap tutan ellerimiz onların sigara tutan ellerine benzemez. Onların ayakları top oynamaya koşarken bizim ayaklarımız her zaman kütüphaneye doğru koşar. Biz mimar olacağız. Bizim gibi evsiz barksız çocuklara sıcaık evler yapacağız.

1981 yılının Haziran ayında'yız. Memleket yangın yeri, sıkı yönetim var. Siyasi parti liderleri ve yandaşları birer birer içeri alınıyor ve askeri mahkemelerde yargılanıyor.

12 Eylül 1980’de yönetime el koyan askeri cunta yönetimi, siyasi cinayetleri ve şeriat amaçlı kalkışma girişimlerini durdurmaya yönelik çalışmalarını hala sürdürüyor. Kimse konuşamıyor, yazamıyor. Her şeye ve herkese yasaklar konuyor. Bize memleket meselelerine kafanızı yormayın dersinize çalışın diyen müdürümüz Hasan Bey radyoyu kapatmıyor, elinden gazeteyi hiç düşürmüyor. İşsizliğin ve yoksulluğun hat safhada olduğu günlerde neoliberal bir ekonomik dönüşümü uygulayabilmek adına toplumsal muhalefeti devre dışı bırakmak isteyenler, baskıcı ortamın devam etmesi için elinden gelen her şeyi yapıyor. Sokaklarda eli silahlı askerlerin kol gezdiği memleketimde adına tam bağımsızlık denen bir tutsaklık var. Üniversitelerin savaş alanına döndüğü bu yıllarda biz de o kapıdan içeri girebilmek için can atıyorduk.

Üniversite sınavlarının ilk aşamasını başarıyla geçtik. İkinci aşamasına ise tam bir hafta kaldı. Ahmet stresten tırnaklarını yemeye başladı. Ben ise uzayan gecelerde sık sık tuvalete gidiyorum. Bizim köşkün üst katı benim. Alt katında da Ahmet oturuyor ve her kalktığımda gıcırdayan ranzanın sesiyle irkiliyor.

-Yine mi tuvalete?

-Stresten tuvaletten çıkamaz oldum. Gölme! Sen de tırnaklarını yiyorsun.

-Fırat ya kazanamazsak? Ne yapacağız? Nereye gider, nerede kalırız?

-Şimdi düşünme bunları. Sınava odaklan. Çok çalıştık başaracağız.

-Ya aynı yeri kazanamazsak? Ayrılacak mıyız? Ben seni bırakmam.

-Ahmet ben bırakır mıyım seni? Şu dünyadaki tek varlığımsın; arkadaşım, dostum, kardeşim, canımsın. En yüksek puanları alıp istediğimiz üniversiteye gireceğiz. Bu dediklerinin hiçbirisi olmayacak. Ben sana inanıyorum, sen de bana inan. En parlağından bir gelecek bekliyor bizi. Buna bir sınav olarak bakma. Bu zirveye oynayacağımız bir oyun.

-Bize soru mu dayanır? Tabi ki bu oyunun kazananı biz olacağız. Tırnağıımı da yemeyeceğim, söz.

-Ben sana tuvalete gitmeyeceğimin sözünü veremem. İyi düşün.

-Dalga geçme. Hadi git. Sallanıp duruyorsun başımda. Birazdan altına kaçıracaksın.

Bu yetimhanenin duvarları yazılarla doludur. Üstelik her yerinde bir postere, resme rastlarsınız. Gece ay ışığı vurunca Ahmet'in Türkan Şoray posterı adeta canlanır. Siyah iri gözler madende parlayan elmasa dönüşür. Ay ışığı kıvrılan bir ırmağa benzeyen saçlarından süzülürken bir yıldızın kaydığını görür gibi heyecanlanırsınız. Önünden geçerken adımlarınız yavaşlar. Ben de yavaşladım. Onun güzelliğini seyredip saygıyla selam vererek tuvalete doğru koşar adım gittim. Buranın dar ve karanlık koridorlarından hala çok korkuyorum. Önceden geceleri koridordan Ahmet olmadan geçemezdim. Şimdi ise büyük adam olduk diye tek başıma yürüyorum, koşar adım bile olsa. Ahmet birkaç dakikalığına bile bırakıp gitmek beni endişelendiriyor. Her seferinde acaba yerinde mi diye bakıyor onu gördüğümde ise derin bir oh çekiyorum. Cılız ve sessiz olduğu için döverlerdi Ahmet'i. Ben olmasam çok dayak yerdı. Onları hiç görmediğim için anneme mi, babama mı çektim bilmiyorum. Uzun boylu heybetli olduğum için herkese baş gelir, çeker alırdım Ahmet'i ellerinden. Sonra da canıma dokunanları tekme tokat yerlerde sürüklerdim Benim canım, ciğerim, Ahmet'im. Döndüm, neyseki yerinde. Kitabı karnında, başı ranzanın demirinde uyuyor.

-Ahmet kalk düzgün yat. Boynun tutulacak oğlum.

-Öf! Rahat bırak beni.

-Yatağın ıslanmış. Kalk!

-Hadi oradan. Kandırma beni.

-Ha ha... Nasıl da zıpladın öyle.

-Acıdı mı başın? Dur bakıyım.

-Şakanın sırası mı şimdi? Ne güzel uyuyordum.

-Şaka ama önceleri gerçektir. Az yıkatmadın bana çarşaflarını. Sen Hacer göreceksin, kulaklarımı çekeceksin, herkes dalga geçecek diye burnunu çekerek ağlarken, bir taraftan da ben seni susturmaya ve ettiğın halı temizlemeye çalışırdım.

-Geçti gitti. Hala dalgaya alıyorsun.

-Tamam sustum. Hadi yatalım. Yarın yorucu bir gün olacak.

-Uyuyalım. Fırat yine tuvaletin gelirse altına yap. Ben yıkarım çarşafını. Ranzanın gıcirtısı bir yana, güm diye aşağı iniyorsun. Sıçrayarak uyanıyorum kaç gecedir.

-Ha ha... Hadi bırakalım birbirimizle dalga geçmeyi de uyuyalım. Yoksa sabah uyanamayacağız.

-Tamam kardeşim. İyi geceler.

-İyi geceler kardeşim.

Ertesi gün erkenden uyandım. Ahmet'i uyandırmak hayli zor oldu. Kahvaltımızı yapıp sıcak havaya aldırış etmeden kursun yolunu tuttuk. Devletin yetiştirme yurdundaki başarılı öğrencilere tanıdığı kurs imkanından yararlanabildiğimiz için kendimizi şanslı hissediyor, yorgun birer savaşçı olsak da mücadelemizi bırakmıyorduk. Kurstaki öğretmenlerimiz Ahmet ve bana artık ders anlatmıyor heyecanımızı yenebilmemiz için telkinler veriyordu. Çünkü öyle bir noktaya gelmiştik ki soruyu görür görmez cevabını verebiliyorduk. Bizi korkutan tek şey heyecanımıza yenik düşmekti.

Kurs bittikten sonra balık istifi bindiğimiz otobüste Ahmet'in yüzü cama yapışsa da seyrine doyum olmayan İstanbul'u bir de bu açıdan görmek ona değişik geliyordu.

-Fırat İstanbul'u böyle izlemek bile güzel. Denizin mavisi, güneşin sarısı, martıların dansıyla masal gibi bir şehir değil mi?

-Başka şehir görmedik ki. Belki daha güzel şehirler vardır.

-Bence İstanbul'dan daha güzeli yoktur. Baksana şu Boğaz'ın güzelliğine. İstanbul onunla gerdanına pırlanta takmış bir gelin gibi ışıltıyor. Okuduğumuz kitaplar bile aşık İstanbul'a. Yazarlar onu anlatan satırlarında adeta dans eder gibi coşkuyla yazıyor.

-Hiç böyle düşünmemiştim. Bize birbirimizden başka masal anlatan olmadı kardeşim. Kitaplar dışında İstanbul'u anlatan da olmadı. Ama çok az kaldı Ahmet. Birkaç gün sonra hayallerimize giden yolda ilk engeli aşacağız. Sonra da İstanbul'u doyasıya yaşayacağız.

-Evet, çok az kaldı kardeşim. Mimar olacağız. Kendimize ve bizim gibi sıcacık, sevgi dolu bir ev hayaliyle yaşayanlara evler yapacağız. İstanbul masalının yenilmez kahramanları olacağız.

Hayallerimizle süslenen bu yolculuk bitsin istememiştik. Yurda yaklaştığımızda içimizi hüznün kaplasa da gelecek güzel günleri düşünüp otobüsten indik. Yurdun bahçesine girdiğimizde müdürümüz Hasan Bey bahçedeki özenle yetiştirdiği gülleri kimlerin kopardığını öğrenmek için iki çocuğu kenara çekmiş sorguya çekiyordu. Bizi de görür görmez durdurdu.

-Fırat, Ahmet bekleyin. Siz gördünüz mü? Bu çiçekleri kim kopardı?